

[Udenrigsministeren.]

den dansksindede befolknings rettigheder i Sydslesvig. Det stod for os som en af de vigtigste veje, og regeringen har lagt megen vægt på at nå dette mål. Tanken er imidlertid stødt på store betænkeligheder hos den britiske regering. De britiske myndigheder har henvist til de administrative, og tekniske vanskeligheder, en sådan løsning ville medføre, og har gjort gældende, at Sydslesvig i sammenligning med de eksisterende tyske lande var for lille et område til at udgøre en selvstændig enhed.

På konferencen i London i oktober 1948 blev spørgsmålet drøftet meget indgående med den britiske regerings repræsentanter, og vi, der ved denne lejlighed repræsenterede Danmark, deriblandt det ærede medlem hr. Erik Eriksens partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, gjorde på det mest indtrængende rede for de danske ønsker og argumenter i denne sag og fremhævede derunder også, at vi ikke fandt de britiske argumenter afgørende. Delegationen måtte imidlertid erkende, at der under de givne forhold ikke synes at være udsigt til eller praktisk mulighed for at få en sådan adskillelse gennemført.

Regeringen følger med den største interesse og den største velvilje det kulturelle arbejde syd for grænsen, hvilket også med al ønskelig tydelighed fremgår af den økonomiske støtte, der herfra ydes dette arbejde.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft opfordrede regeringen „til at søge en drøftelse med partierne om disse problemer, så der kan opnås fuld enighed, og vi alle forpligter os til at gøre en indsats“.

Jeg har gang på gang her i tinget fremhævet den betydning, det vil have overfor udlandet, at vi står enige i det sydslesvigske spørgsmål. Enighed er jo også tilvejebragt, senest ved fælleserklæringen af 29. juni, som regeringen naturligvis fuldtud vil søge gennemført. Jeg takker for det ærede medlems tilsagn om at medvirke til, at der fortsat kan blive enighed i denne sag. Det står mig ikke ganske klart, om den drøftelse, det ærede medlem ønsker, alene skulle bære støtten til det danske nationale og kulturelle arbejde i Sydslesvig, eller om også andre sydslesvigske spørgsmål ønskes inddraget under drøftelserne, men regeringen er til enhver tid rede til at forhandle disse problemer med partierne.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal først tillade mig at henvise til de generelle synspunkter, som er anført i den højt-

ærede statsministers tale. Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger til forskellige udtalelser fra de ærede ordførere under finanslovdebatten.

På baggrund af visse kritiske bemærkninger om min finanslovtale må det være naturligt at præcisere hovedlinien i regeringens finans- og pengepolitik.

Udgangspunktet er dette, at vi fortsat ønsker at fremme genopbygningen og at udnytte landets produktive muligheder fuldtud. Dette gælder ikke mindst arbejdskraften. Arbejdsløshed betyder ikke alene et stort socialt onde for dem, den direkte rammer, men er et stort tab for hele samfundet. Det spild af landets økonomiske muligheder, som ledighed medfører, føles af alle i form af øget skattebyrde eller i form af mindre omsætning og dermed mindre fortjeneste.

Samtidig med at regeringen ønsker fuld beskæftigelse og størst mulig produktion, er den fuldtud klar over de farer, det kan medføre, hvis en ny inflationsbevægelse sættes i gang.

Det er klart, at den fordel, vi har vundet ved devalueringen, forringes i samme grad, som vort omkostningsniveau sættes i vejret. Visse omkostningsstigninger er uundgæelige, fordi priserne på en række importerede varer, der indgår i produktionen eller i leveomkostningerne, stiger. Det var noget, vi vidste ville komme. Men det må gælde om at forhindre alle prisstigninger, som går videre, og fremfor alt må det forhindres, at der her i landet opstår et nyt inflationspres som det, vi havde i årene efter krigen som følge af den pengepolitiske og finanspolitiske situation, besættelsen havde fremkaldt.

Regeringen vil tilstræbe, at inflationskræfterne holdes nede. Dette er i særlig grad en arbejderinteresse, fordi det erfaringsmæssigt har vist sig, at en inflationsbevægelse altid medfører en tendens til mere ulige indkomstfordeling.

En inflationstendens kan stoppes på mange måder, og her er det, som den højtærede statsminister har fremhævet det i sin tale, at vandene skiller. De konservative vil hæve renten og dermed nedsætte tempoet i genopbygningen og som en konsekvens heraf øge ledigheden. Økonomisk set er det vel rigtigt, at man kan standse inflationen gennem en sådan kur, men jeg har unægtelig meget svært ved at forstå det fornuftige i at bremse produktion og genopbygning for at afværge inflationsfare, som — hvis den fik frit spil — delvis kunne formindske genopbygningens resultater. Den konservative løsning vælter ikke blot byrderne over på